

blevet lige så bred som den 28. maj sidste år, og jeg er lidt forundret over, at en række partier har ønsket at distancere sig fra FN-politikken med henvisning til en ulandsprocent eller bistand, som overhovedet ikke fastsættes i Sikkerhedsrådet, og som man heller ikke havde med i vedtagelsen den 28. maj sidste år, som SF stemte for og Kristendemokraterne stemte for. Kristendemokraterne havde endda rejst forespørgslen, og der lavede vi så et forslag til vedtagelse, som vi seriøst nok slet ikke rodede den danske bistandsprocent ind i.

Det er så pludselig blevet hovedemnet i dag. Jeg synes faktisk, det er at fordreje FN-debatten, for det er altså ikke Sikkerhedsrådet, der beskæftiger sig med bistanden. Dertil kommer så også, at hvis Sikkerhedsrådet skulle gøre det, så er Danmark det land i Sikkerhedsrådet, hvis vi bliver medlem, som giver mest i bistand. Så hvis nogen sagde, at vi stod svækket i Sikkerhedsrådet, så er det jo noget sludder og vrøvl. Vi står som det stærkeste land i Sikkerhedsrådet i forbindelse med bistanden.

Kl. 13.40

Så jeg synes faktisk, det er skuffende, at den seriøse debat, vi skulle have haft omkring arbejdet i Sikkerhedsrådet, i alle de spørgsmål og svar til ordførerne, som vi har hørt, har drejet sig mere om indenrigspolitisk drilleri end om at prøve at sætte Danmark ind på den store scene. Men det skal jo ikke forhindre den danske regering og det flertal, der står bag regeringen, i at spille den rolle, som vi mener skal spilles.

Her vil jeg godt sige til hr. Morten Helveg Petersen, at selvfølgelig skal vi sørge for, at vi har en bred enighed omkring dansk udenrigspolitik, som vi hele tiden har arbejdet for, og som vi heldigvis også har. Men vi skal bare være opmærksomme på, og det vil jeg godt sige til Folketinget, at Danmark jo er betroet et medlemskab af Sikkerhedsrådet for ikke alene at varetage Danmarks interesser. Vi skal også varetage valggruppens interesser, og vi skal også varetage mere end valggruppens interesser, for hvis alle valggrupper kun varetog deres egne interesser, så kunne der jo aldrig nogen sinde opnås en enighed i Sikkerhedsrådet. Det vil sige, at vi altså også skal tage globale hensyn.

Det siger jeg kun for at sige, at vi må, ligesom da vi havde EU-formandskabet, være klar over, at det er en rolle, vi må løfte op over dansk indenrigspolitik. Det er en rolle, hvor man må være klar over, at Danmark skal være villig til og modig nok til at påtage sig et ansvar og også en

stillingtagen. Men selvfølgelig skal vi sørge for en metode og et niveau, hvorpå vi kan holde en dialog, så det ikke bliver fjernet fra hinanden. Men vi er nødt til at være frie til at kunne træffe dispositioner i Sikkerhedsrådet efter bedste overbevisning.

Derfor har jeg jo også tidligere kritiseret de seks medlemmer af Sikkerhedsrådet, som ikke meldte ud omkring Irakkriegen, som også spillede en rolle her i dag. Man er jo ikke medlem af Sikkerhedsrådet for ikke at mene noget. Hvis man synes, det er rarest ikke at mene noget, så skal man jo holde sig væk fra Sikkerhedsrådet. Og det synes jeg var en stor fejl af de seks. Alle tager dem jo til indtægt, uden at nogen ved, hvor de ville ende.

Derfor vil jeg bare sige her til Folketinget, at vi er der for at mene noget, og vi skal selvfølgelig også sørge for at holde den kontakt, vi skal have. Men Danmark er altså mere end Danmark, for hvis man kun var sit eget land, så skulle der være 180 medlemmer af Sikkerhedsrådet, og det er der jo ikke.

Så vil jeg godt kommentere nogle af ordførerindlæggene. Hr. Jeppe Kofod taler om, at jeg burde have talt om splittelsen i FN omkring Iraksituationen. Selvfølgelig var der splittelse i FN. Der var enighed om slutmålet: afvæbning af Saddam Hussein. Det var der hele vejen igennem. Det, der var uenighed om, var tidspunktet, timingen, og der var uenighed om, hvor lang tid våbeninspektørerne skulle have.

Jeg synes faktisk, man er kommet videre end den uenighed, fordi man jo så med de efterfølgende resolutioner i enighed opfordrede verden til at komme ind og stabilisere. Man sagde meget fornuftigt og klogt: O.k., der var vi uenige. Vi har nu en situation, den situation skal vi løse til gavn for irakerne.

Der synes jeg faktisk, det har været glædeligt at se, at Sikkerhedsrådet f.eks. med 1511 i enighed gik ind og gav den opfordring, ligesom jeg jo også håber og regner med, at der bliver enighed om den resolution, som skal legitimere den nye irakiske regering.

Jeg synes også, det er vigtigt at understrege, at Sikkerhedsrådet altså også har nogle problemer. Der var en, der var inde på vetoreglerne. Det var hr. Holger K. Nielsen, og jeg synes også, det var meget fornuftige betragtninger, hr. Holger K. Nielsen havde, for man kan jo komme i den situation, at Sikkerhedsrådet låser sig selv, og at en humanitær katastrofe så kan udvikle sig, fordi det låser sig selv med et veto.